

Hannah VAN QUAKEBEKE

Priorin Onze-Lieve-Vrouw van Bethanië in Loppem

Een poëtische, maar alledaagse inkt in hart en dagen van zeven benedictinessen, dat zijn het magazine en de video's *Getuigenis van leven*. Een mooier leven kan priorin Hannah VAN QUAKEBEKE (47) zich niet indenken, maar ze weet dat dezelfde inspiratie ook buiten kloostermuren gedijt. „De vorm is relatief.”

‘God geeft in het hier en nu, ook in de verschrikkelijke realiteit’

Jozefien VAN HUFFEL

In haar eigen getuigenis in het magazine noemt ze ordestichter Benedictus een echte mensenkenner. „Vanwege de enorme mildheid in zijn regel, en dat in de zesde eeuw na Christus”, legt Hannah VAN QUAKEBEKE uit. „Broederliefde begint bij hem bijvoorbeeld met wedijveren in respect. Je kunt nu eenmaal niet warmlopen voor iedereen, maar je kunt wel het goede wensen voor iedere andere, in het klooster en in de samenleving.”

–Het magazine ‘Getuigenis van leven’ beoogt een menselijk beeld. Is dat nodig?

Mensen zien ons nog steeds als verheven boven het alledaagse. Gasten komen bezinnen, ervaren hier een oase van rust en denken dat die voor ons permanent is. Dat we het druk hebben, verbaast hen. Wat zich echter afspeelt in elk gezin en bedrijf, speelt zich hier af. Ik ervaar het weliswaar als een grote luxe samen te leven met anderen die ook kiezen voor Christus. We kijken in dezelfde richting. Hoe meer je echter op elkaar gaat lijken, door de gedeelde structuur en activiteiten, hoe scherper verschillen worden. Het is soms makkelijker in dialoog te gaan met iemand aan de andere kant van de wereld dan met iemand met wie je een project deelt en die dat een andere vorm blijkt te geven. Respect is dan des te belangrijker.

Het kloosterleven wordt vaak gezien als een radicale keuze. Drie jaar geleden stierf mijn moeder. De manier waarom mijn vader tot het laatste moment aan haar zijde bleef, was voor mij evenzeer radicaal. Voor mij is radicaliteit het authentiek beleven van gelijk welke levenskeuze.

–Zelf koos u aanvankelijk voor de muziek en muziektherapie. Was uw roeping een breuk?

Het is een verhaal van voor en na. Ik ben min of meer gelovig opgevoed, maar mijn band met de Kerk ging niet veel verder dan het dirigeren van het jongerenkoor in de parochie. In het laatste jaar van de humanoria gingen we echter bezinnen in een abdij en ik werd gegrepen. Wat als God een dergelijk leven voor jou in gedachten had? Ik ging studeren en had een relatie, die me het opgeluchte gevoel gaf dat ik ‘normaal’ was, maar ik bleef ook kloosters bezoeken. Mijn eerste bezoek aan de priorij hier was opnieuw een overweldigend

Hannah Van Quakebeke: „Gasten vinden een oase van rust en denken dat die voor ons permanent is.” © Violet Corbett Brock

moment. Diepe overtuiging en weerstand gingen hand in hand. Daarna groeide de puzzel geleidelijk. Al vond ik de meeste stukjes pas toen ik hier al was. Na enkele jaren besepte ik tot mijn verwondering dat geen leven beter had kunnen passen.

„Wat is radicaliteit? Huwen en gehuwd blijven, vind ik ook een radicale keuze”

–Mist u het concrete van de muziektherapie?

Ik was erg jong toen ik leerde opkomen voor mensen aan de rand van de samenleving. Mijn moeder had een broer met een beperking, zestien jaar jonger dan zij. Ik werd ooit uit de les Nederlands gezet toen de leraar zei dat dergelijke mensen op kosten van de samenleving leven en ik vervolgens al te heftig protesteerde. Als muziektherapeute gaf ik onder meer les in het buitengewoon beroepsonderwijs en dat ligt duidelijk in het verlengde.

Nu ben ik bezig met geestelijke begeleiding en het gedachtegoed van Simone Pacot, ik correspondeer met gevangenen en leef mee met medezusters in Angola, Tsjaad en Bethlehem. Alles wat belangrijk is, kwam samen in één weg. Enkel de beroepsmuzikante in mij is wat ondervoed.

–Wat bedoelt u als u in uw getuigenis zegt dat u leerlinge van gebeurtenissen bent?

Dat is een term van Pacot. We willen ons leven in de hand hebben, maar de maakbare wereld wordt doorkruist door wat fout loopt. God bepaalt die realiteit niet, maar als je je ervoor openstelt, wijst Hij je er wel de weg in. Hij geeft niet gisteren of morgen, Hij geeft in het hier en nu, in de soms verschrikkelijke realiteit. Een terroristische aanslag kun je niet bevatten of aanvaarden, maar je kunt ook niet naast het goede kijken dat doorheen zo’n gebeurtenis tot stand komt. Het zit echter ook in kleine dingen. Bij onze medezusters in Rixensart wordt het station vernieuwd. Het is nu enkel te bereiken met een hoge, steile trap waar sommige zusters nauwelijks op geraken. „Sindsdien moest ik

echter nooit meer mijn koffer naar boven dragen”, zei een van hen. Leerling van gebeurtenissen zijn, is echter geen roze bril. Nadat mijn moeder stierf, was ik maandenlang volstrekt van de kaart. Ik wilde haar niet verliezen en wens het niemand toe, maar in die maanden ontving ik ook veel en ik kwam er sterker uit.

–Leert u ook van uw medezusters?

Samen geroepen zijn, is voor elkaar boodschapper van God zijn. Het is onze verantwoordelijkheid onze roeping authentiek te beleven en elkaar zo te geven wat we te geven hebben, al weten we zelf niet wat dat is. Als je het zo bekijkt, zijn mensen werkelijk evenwaardig. We hebben van iedereen iets te ontvangen.

Getuigenis van leven (6,50 euro, ISBN 978 90 8528 398 0) is onder meer te koop in de Priorij Onze-Lieve-Vrouw van Bethanië in Loppem (Systen 8) en bij Halewijn via 03 210 08 11 en op www.halewijn.info.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be